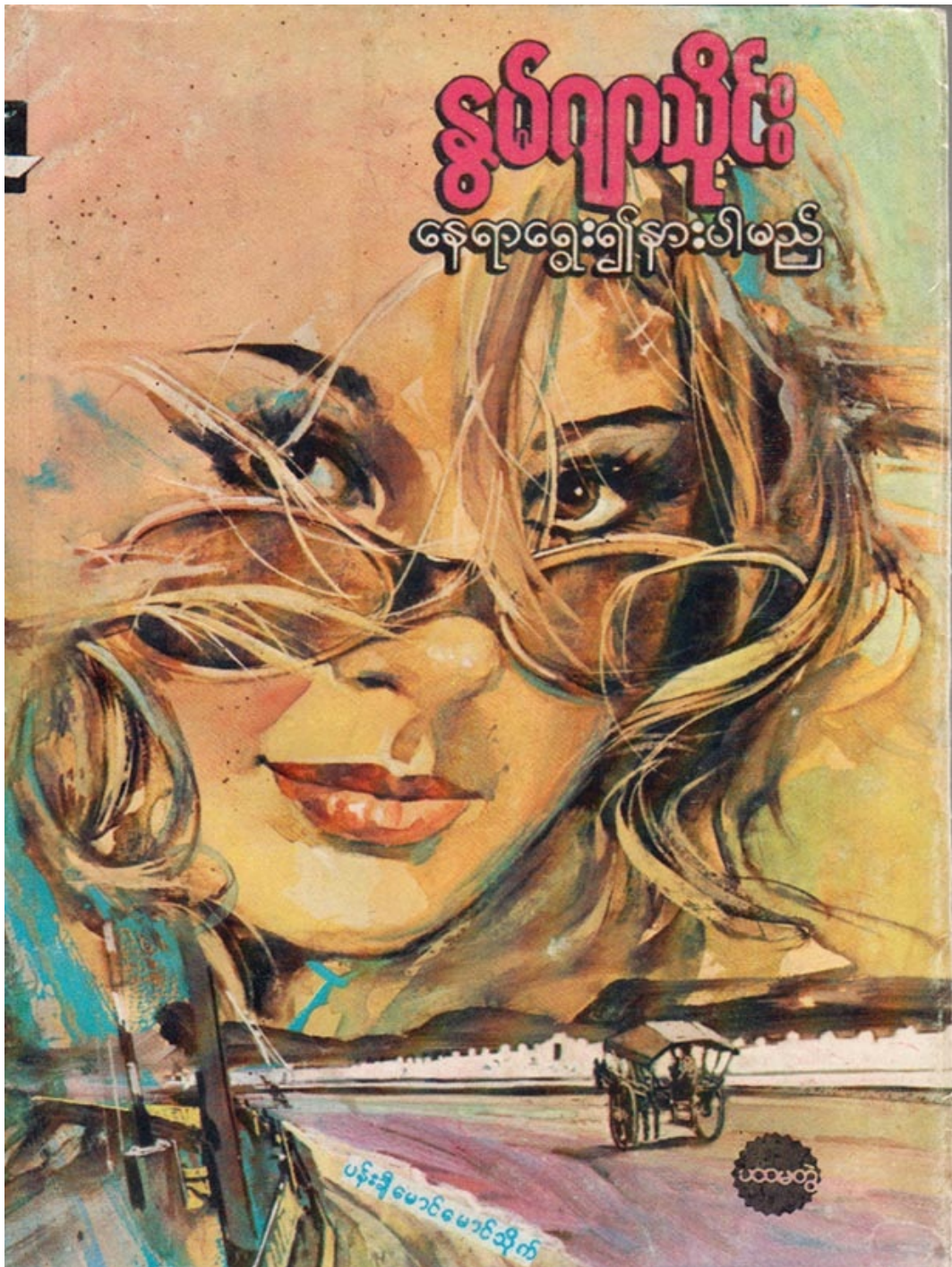


နွယ်ဂျာသိုင်း

နေရာရွေး၍နားပါမည်



ပန်းချီမောင်မောင်ထိုက်



ဇာတ်လမ်း၏ အစ

ရွှေအိုး နတ်ပြည်ရောက်သည်မှာ တရက်နှစ်ရက် ခန့်ရှိပြီ။

သို့သော် အိပ်မက်ဆိုသည့် ကိစ္စက မိမိ၏ စွဲလမ်းရာ စိတ်နှင့် နှယ်ပြီး ဖြစ်လာတတ်သော ကိစ္စမို့ ယုတ္တိတွေ ဘာတွေ သိပ်မရှိနိုင်။ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတတ်သော သဘောကို ဆောင်သည်မို့ ရွှေအိုး၏ အိပ်မက်က များစွာ သရုပ်ဖျက်နေသည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် တာဝတိံသာတွင် မဟာနန္ဒာ ကန်ဘေး၌ စုလစ်မွမ်ချွန်၊ အဆောင်ပြာသာဒ် စသဖြင့် နတ်ဘုံ၏ အင်္ဂါနှင့် လျော်ညီစွာ ရှိရမည့် နတ်သားရွှေအိုး၏ နတ်ဂေဟာသည် မဟာနန္ဒာ ကန်နံဘေး၌ မရှိပဲ မိတ္ထီလာကန်ဘေး ရောက်နေ၏ ။ နတ်ဘုံ၌ မရှိနိုင်သည်မှာ များစွာသေချာ လှသောတပ်မ ၉၉ နားမှ မိုကရိုဝေ ဖ်တိုင်ကြီးပင် ပါနေသည်။ သူ့နတ်ဂေဟာ မှာလည်း ပန်းချီကားများတွင် မြင်ဖူးသည့် နတ်ဂေဟာ မဟုတ်။

သေချာ သတိထား ကြည့်မိသောအခါ မိတ္ထီလာ ကန်ဘေးမှ ကန်သာယာ ဘီယာဆိုင်နှင့် တူနေသည်။

နတ်သားရွှေအိုးကလည်း နတ်လိုမဝတ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းဂျက်ကက်နှင့် ဆံပင်ရှည်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်နှင့် မနည်းတူအောင် ဆင်ယင်ထားရသော နတ်ဦးထုပ်တို့ နတ်တန်ဆာပလာ ဒွာဒယာတို့မှာ ဂျင်းဝတ်စုံနှင့် အတော်ကို ကိုးရိုးကားရာ ဖြစ်နေသည်။

ရွှေအိုး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်ပြီး တော့လည်း ရယ်ချင်နေသည်။ ဘေးကို ကြည့်ပြီး တော့လည်း အူနှိပ်နေရ၏ ။

ကြားဖူးနားဝ ရှိသည်က နတ်သား တပါးမှာ တဘက်နတ်သမီး ငါးရာ ရှိရမည် ဖြစ်သော်လည်း ခုနတ်သား ရွှေအိုးမှာ ကျတော့ သည်လောက် မများ။ ဗက်ဘက်မှာ နတ်သမီး ဆယ့်သုံးယောက်၊ ညာဘက်မှာ နတ်သမီး ဆယ့်နှစ်ယောက်

စုစုပေါင်းမှ နတ်သမီး အစိတ်သာ ရံထားသည်။

ရံထားသည့် နတ်သမီး အစိတ်ကလည်း တကယ့်ကို သရုပ်ပျက်။

ခေါင်းပေါ်မှာ စည်းပုံ အကြမ်းပန်းကန်လုံး လောက်တလုံးစီ

ဆောင်းထားသော်လည်း သူ့နတ်သမီး တွေက ခိုင်ယာနာ လေဒီပုံနှင့်၊

ဆူဇီကွာထရီအခွဲနှင့်၊ သရီးစတက်၊ တူးစတက်တို့ နှင့်။ ဝတ်ထားတာကျတော့လည်း အိရုတွေ၊ အိတုံတွေ၊ ထိုင်းကော်တွန်တွေ၊ ရှုံလုံချည်တွေ၊ ကီမီနိုတွေ၊ အနောက်ဘက် နိုင်ငံမှ ခိုးဝင်လာသော ဖျာပုံထည်ခေါ် အဟောင်းထည် တွေနှင့် အမိ။

မျက်နှာတွေ သေချာကြည့်လိုက်မှ သူ့နတ်သမီးတွေ အားလုံး သူ့အစ်မ ကျူရှင်မှ ကျောင်းသူတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဗေလုဝ နတ်စောင်းသံတွေ ဘာတွေလည်း မကြားရ။ ကျူရှင်ချိန်မစခင် အိမ်ပေါ်မှ နေ၍ သူ ကတ်ဆက်ကို အသံကုန်ချဲ့၍ နေတတ်သော ကိုင်ဇာ၏ ရာဇူးကမမ သီချင်းသာ ကြားရသည်။

ပျော်တော့ ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။ နတ်ပြည်ရောက်နေသဖြင့် နင်းထားရသောအရာက မြေကြီးမဟုတ်ပဲ တိမ်တွေမို့ ပျော့စိပျော့စိ ဖြစ်နေသည့် ကြားမှာ နတ်သမီးတွေက သူ့ကို ဝိုင်း၍ ကုလားက ကကြသည်။ သူက ရာဇူးက မမရေ၊ ရာဇူးကမမ ဆိုပြီး ပုဏ္ဏားယိမ်းကသလို လက်နှစ် ဘက်ခေါင်းပေါ် မြှောက်ဖြင့် တင်ကလေး လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ် လုပ်၍ ကသည်။

သူ့အစ်မ ကျူရှင်တွင် သူသိပ်ကြိုက်နေသည့် ကောင်မလေး နှင့်တူသည့် နတ်သမီးကလည်း ဗွန်တပ် ဗွန်တပ်ဟု ဆိုင်းချက်နှင့် တွန့်နေရာက . . .

“ရွှေအိုးကိုယ်တော်လေး ကတာသိပ် မိုက်ပါလား။

မောင်မောင်ဘုရား” ဟု ခေါင်းကလေး ခါတာခါတာ လုပ်၍ ပြောသည်။ နတ်သား ရွှေအိုးက အထာလေးပြန်ပေးကာ . . .

“ဒါ . . .အကင်းပဲ ရှိပါသေးတယ် နှမတော်”

“ဪ . . . ဟုတ်လား မောင်တော်၊ နှမတော်လေးတို့မှာဖြင့် မောင်တော်ရဲ့အကင်း အကလေးနဲ့တင် ရေရေလည်လည် ကြွေနေပါပြီ ဘုရား”

“ကြွေပြီ ဟုတ်လား၊ ကြွေပြီ ဆိုယင်တော့ ဇေဆုနစ်လီ မအေးကြည်ပေါ့ နှမတော်တို့ရယ်”

အပြန်အလှန် အချီအချ၊ အကမပျက် ပြောယင်း နတ်ကပွဲ သဘင်ကို သရုပ်ပျက်စွာ ဆင်နွှဲနေဆဲ။ ဖြုန်းဆို . . . သိကြားမင်း ပေါက်ချလာသည်။

သူ့ အိပ်မက်ထဲက သိကြားမင်းသည် ထိပ်နည်းနည်းပြောင်နေ၏ ။

“ဟေ့ကောင် ရွှေအိုး . . . မင်း နတ်ပြည်မှာ ဘာလုပ်တော် မူနေလဲ”

သိကြားမင်းက ပန်းရထားတွေ ဘာတွေ စီးမထား။

ဆည်မြောင်းဌာနသုံး လင်းခရုဇာ ကားသစ်ကြီးပေါ်မှ လှမ်းကောက်သည်။

“ပျော်နေတာပါ။ သိကြားမင်း၊ ဟဲ . . . ဟဲ”

“မင်းကြီးတော် ဟဲ . . .ဟဲ ပါလား . . . ။ ဟေ့ကောင် ရွှေအိုး . . . ထ”

သည်တော့မှ သိကြားမင်းမျက်နှာ သေချာကြည့်မိသည်။ သူ့အဖေ ဦးထွန်းလတ် ဖြစ်နေ၏ ။

“ခေါက်ပါ . . . ဖေဖေ။ အဲ . . . သိကြားမင်းကြီး။ ကျွန်တော်မျိုး ဟက်ပီး အထာ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟေ့ကောင် . . . ရွှေအိုး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ . . . ။ ထလေကွာ၊ ရွှေအိုး . . . ဟေ့ကောင် . . . ရွှေအိုး”

ရွှေအိုး ဖြတ်ကနဲ နီးသည်။ တဘက် ဆယ့်သုံးယောက် တယောက်လျော့၊ နတ်သမီး နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်နှင့် တကွ တာဝတိံ သာတခုလုံး ပျောက်သွားသည်။

မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အိပ်မက်ထဲက သိကြားမင်းကြီးသည် သူ့ခုတင်ဘေး၌ ရှုတင်းတင်းနှင့် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရွှေအိုး ခွီးကနဲ ရယ်ချလိုက်သည်။



ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော မနက်ခင်း လေပြည်အေးအေးသည် မျက်နှာသစ် ပြီးစ ရွှေအိုး၏ မျက်နှာကို ပိုလန်းဆန်းအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ခြေရင်းဘက် ကျူရှင်ခန်းဆီမှ မမလှိုင်၏ စာသင်သံ သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

ရွှေအိုးက အိမ်ခေါင်းရင်းဘက် ခြံစည်းရိုးတလျှောက် ပေါက်နေသော သစ်ပုလွေပင်နှင့် ဖြောက်ဆိပ်ပင်များဘက် တချက်ကြည့်ပြီး အိပ်မက်ကို ပြန်သတိရသဖြင့် ပြုံးသည်။

“သား . . . ဒီနေ့ညနေ သူရမောင် တို့ကို သွားကြိုရမယ်နော် . . . မေ့မနေနဲ့ဦး”

အိမ်နောက်ဖေးဘတ်တွင် အဖီလေးသဖွယ် ဆွယ်ထုတ်ထားသော မီးဖိုချောင် ခန်းဘက်မှ မေမေအသံ ကြားသည်။ ရွှေအိုး ခေါင်းညိတ်ပြီး မမေ့ပါဘူး မေမေဟု ပြန်ပြောသည်။

ရွှေအိုးစိတ်ထဲ ပျော်သလိုဖြစ်သွား၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီလူတွေလာယင်တော့ ပျော်တော့ ပျော်ရဦးမည်။ သူရမောင် လာလျှင် တယောက်တည်းတော့ လာမည် မဟုတ်၊ သူရမောင် အဖော်

ခင်တတ်သည်ကို သူသိသည်။ ခေါ်လာသည့် အဖော်ကလည်း ခြောက်တိခြောက်ကပ် အဖော်တော့ ခေါ်လာမည် မဟုတ်။

သူရမောင်သည် သူကိုယ်တိုင် ပျော်တတ်သလို ပျော်တတ်ရွှင်တက်၊ နောက်ပြောင်တတ်သည့် သူငယ်ချင်း များနှင့်သာ ရွေးချယ်ပေါင်းသင်း တတ်သည်ကိုလည်း သိရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ထက် အသက် လေးငါးနှစ် ကြီးသော အစ်ကို အရွယ် သူရမောင်သည် သူနှင့်သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်နေခြင်းပင်။

အနည်းဆုံးတော့ ညနေဘက်တွင် ကန်လေကို အားရပါး ရရူယင်း ကန်သာယာမှ ဘီယာနှင့် စည်းစိမ်ခံရသည့် အရသာအတွက် အဖော်ကောင်းရပြီဟု တွက်မိသည်။

လာခြင်း ကောင်းသော သူရမောင်တို့ အဖွဲ့၊ မိတ္တီလာကို ရောက်မည့်အချိန်က ညနေလေး နာရီ။

ခုမှ မနက်ရှစ်နာရီ ရှိသေးသည်။

ရောင်ခြည် တထောင်အလင်းကို ဆောင်ပြီး အရှေ့ပြုဗွဝိဒေဟကျွန်း၏ အလယ်ဥဒည်း တောင်ထိပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဘာဏုရာဇာ နေမင်းကို အနောက်ဂေါယာ ကျွန်းဆီသို့ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အတင်း တွန်းပို့လိုက်ချင်စိတ် ပေါ်သွား၏ ။

ထီလာမြေမှ ကြိုဆိုပါသည်။



ပထမနေ့မှ တတိယနေ့ ညနေအထိ
အပိုင်းတစ်

၁

ရောက်လာသည့် နေရာကလည်း အညာမြေလတ်၊ ပူမှပူသည့် အရပ်၊
ရောက်နေသည့် အချိန်ကလည်း နေကောင်းစွာ ပူ၍ ကောင်းနေသည့် နေ့လယ်
နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ ပူမှပူသည့် အချိန်။ ထိုင်နေသည့် အခြမ်းကလည်း ကား၏
ဗယ်ဘက်အခြမ်းမို့ ကျနေ၏။ ကျနေ၏ နှိပ်စက်မှုကို ကောင်းကောင်း ခံနေရ၏။

ဟီးနီးငယ်၏ မှန်ပြတင်းတွင် နေပူ ကာနိုင်ရန် ခန်းဆီပိတ်စ ငယ်များ
တပ်ဆင်ထား သော်လည်း အညာမြေလတ်၏ မြင်ကွင်းဆန်းများ ဖြစ်သည့်
ထနောင်းပင်၊ ကန္တာရပင်။ ဆူးချုံ နွယ်ပင်၊ တမာပင်များနှင့် လွင်ပြင်ကျယ် ရှုခင်းကို
ကြည့်ချင် သေးသဖြင့် နေပူဒဏ်ကို ပေခံနေလိုက်သည်။

သို့သော် မျက်နှာပေါ် တိုက်ရိုက် နေရောင်ကျသည် ထက်စာလျှင်
လက်ပေါ်ကျတာက သက်သာနိုင်သေး သဖြင့် ပြတင်းဘောင်ပေါ်တွင်
တံတောင်ထောက် လက်ထောက်ယင်း နေရောင် ကာထားသည်။

ဇော်မင်းအောင်၏ အပြုအမူကို သတိထားမိဟန် တူသော သူရ မောင်က
တချက် ရယ်ယင်း

“မင်းမလဲ အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ ဇော်မင်း။ ကိုယ်ဒုက္ခ ကိုရှာတတ်တဲ့
ပြိုင်ပွဲသာ ရှိယင် မင်း ပထမရမှာပဲ” ဇော်မင်းအောင် တုံ့ပြန် ရယ်သည်။

“မဟုတ်ဘူးကွာ။ ငါက ခရီးသိပ်ထွက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊
သွားယင်းလာယင်း တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ အလွတ်မပေးချင်လို့ပါ”

“အေးလေ . . .ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ခရီးသွားယင်း ပတ်ဝန်းကျင်

ကြည့်ချင်လို့ နေပူခံတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သံယောဇဉ် တခုခုကို အကြောင်းပြုပြီး သံယောဇဉ် တခုကို အတင်းတား နေတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါတွေဟာ ကိုယ့်အပူ ကိုယ်တမင် ရှာနေတာပဲပေါ့”

သူရမောင် ၏ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ နှိုင်းယှဉ်စကားကြောင့် သူ မပြီးပဲ နေ၍ မရ၊ သဘောကျစွာ ပြီးသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ ဒုက္ခက ကိုယ့်အနား ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတော့လဲ အဲဒီ ဒုက္ခကို ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဧည့်ခံနေရတာ ပေါ့”

ပြတင်းမှ ဝင်လာသော လေပူကို ဆန့်ကျင်၍ လေပူတချက် မှုတ်ထုတ်ယင်း ပြီးပြော ပြောသည်။ သူရမောင် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။

ဇော်မင်းအောင်၏ မျက်လုံးများ ပြတင်း အပြင်ကို ပြန်ရောက်သည်။ အဝေးမှ ရိုးမ၏ ညှို့မှိုင်းမှိုင်း အရိပ်ကို မြင်သည်။ ထို့နောက် ခြောက်သွေ့ ထီးကျန်နေသည့် မြေလတ်ကန္တာရ လွင်ပြင်။

သို့သော် ထိုလွင်ပြင်၏ တနေရာတွင် အရိပ်ကောင်းကောင်း ထနောင်းပင်များ ဟိုနားတပင် သည်နားတပင် မြင်နေရသည်။ ကားလမ်းဘေး ကန္တာရပင် ပုပုလေးများနှင့် ကနစိုပင် ညိုပြာပြာ လေးများ ကြားထဲတွင် အရွက်စိမ်းစိမ်း အပွင့်ဝါဝါ လေးများ ပွင့်နေသည့် အပင်ကလေး တပင်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

စိတ်ထဲတွင် ရတနာကို သတိရသည်။

အပွင့် ဝါဝါလေးများထဲမှ ရတနာ့ ရယ်သံလေးကြား လိုက်ရသည် ထင်၏ ။



“အင်း . . . ကိုဇော်ကလဲ ဘာကိစ္စမှလဲ မရှိပဲနဲ့၊ ဘာလို့ သွားရမှာလဲ၊ ဒီအချိန်ဆို ဟိုမှာ ဘယ်လောက်ပူမလဲ။ မိုးတောင် ရွာမှာ မဟုတ်သေးဘူး။”

လုပ်ရန် ကျန်သော အလုပ်များ လက်စသတ် လက်မှတ်ထိုး နေသော သူ့ကို ကြည့်၍ ရတနာက မကြည်မလင် ရေရွတ်သည်။ သူက ပြုံး၍ . . .

“သူရမောင်က မလိုက်မဖြစ် လိုက်ရမယ် ဆိုတာနဲ့ လိုက်သွားတာပါ ရတနာ ရာ။ ဒီကောင်ကြီး အကြောင်းလဲ သိသားနဲ့။”

“အို . . . မဆိုင်ပါဘူး။ သူ့ကိစ္စနဲ့သူ သွားတာ၊ ဘေးလူက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ဒုက္ခခံ ရမှာလဲ။ ကိုဇော် မလိုက်နဲ့။ ကိုသူရမောင်ကို ရတနာ ပြောမယ်။ ကိုဇော်ကို ရတနာက မထည့်ဘူးလို့”

ဇော်မင်းအောင် မျက်လုံး ပြူးသွား၏ ။ လက်ထဲမှ စတင်းလပ်စ် ဘောလ်ပင်ကို စားပွဲပေါ် အသာချသည်။ ရတနာကို ပြုံးစိစိ ကြည့်ပြီး . . .

“ရတနာက အဲဒီ လို သွားပြောတော့ သူရမောင်က ရတနာကို ဘယ်လို ထင်မလဲ”

“ဘယ်လို ထင်ထင်ပေါ့၊ ရတနာမှ မသွားစေချင်တာ။ မသွားစေချင်လို့၊ မသွားစေ ချင်ဘူး ပြောတာ ဘာဖြစ်ရဦးမလဲ”

ဇော်မင်းအောင် ရယ်သည်။

“ရတနာက ဘာဖြစ်လို့ မသွားစေချင်တာလဲ”

“ဟာ . . . ဘာကိစ္စမှ မရှိပဲ ကိုယ့်အလုပ် ပစ်ပြီး တယောက်တည်း ဟိုသွား ဒီသွား သွားတာ မကြိုက်ပါဘူး။”

“တယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူရမောင်နဲ့ပါ”

“အဲဒါ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရတနာ မပါပဲ ကိုဇော် တယောက်တည်း လျှောက်သွား ပြောတာ”

သြော် . . ဒီကလေးမနယ် ခက်ပါလားဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။
ကိုယ့်စကား အဓိပ္ပာယ် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက် နေမှန်းမသိသော ရတနာ၏
ကလေးဆန်မှုကိုလည်း သတိထား မိသည်။

“ဒါဖြင့် . . .ရတနာပါလိုက်ခဲ့ပေါ့”

“တော်ပါ၊ အပိုတွေ မပြောပါနဲ့။ ရတနာ အိမ်က ဘယ်လိုမှ ထည့်မှာ
မဟုတ်မှန်း သိလို့ ခေါ်တာ မဟုတ်လား”

“ရတနာတို့ အိမ်ကို ကိုယ်လိုက်ပြောပေးမယ်လေ”

“အမယ်လေး၊ နေပါ၊ နေပါ၊ ဒါမှ အိမ်ပေါ်ကနေ ကန်ချလို့ နေစရာ
ထိုင်စရာမရှိပဲ ပလက်ဖောင်းပေါ် အိပ်နေရပါ ဦးမယ်”

ဒါဆိုလဲ လွယ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ လာနေပေါ့ဟု ပြောလျှင် ရတနာ
မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်ကို သိချင်၏ ။ သို့သော် . . . မပြောတာက ပိုကောင်းမည်မို့ ရယ်၍
သာ နေလိုက်သည်။ သူရယ်သဖြင့် ရတနာက နှုတ်ခမ်းစူပြီး မျက်စောင်း ထိုးသည်။

“မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန် သွားမှာလဲ”

လေသံက စူစူအောင့်အောင့် ဖြစ်နေ၏ ။

“မနက် သုံးနာရီ”

“ဟာ . . .ဒီအချိန်ကြီး ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“ဒဂုံ - ထီလာနဲ့”

“ကားနဲ့လား”

“အင်း . . .”

“ဟင် . . .ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ကားက တနေ့လုံး စီးရမှာပေါ့”

ဇော်မင်းအောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . .ဟိုကို ညနေ လေးနာရီမှ ရောက်မှာ”

“နေပါဦး၊ မိတ္ထီလာမှာ ကိုသူရမောင်က ဘာရှိလို့လဲ”

“သူဦးလေး ရှိတယ်”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“မသိပါဘူး၊ သူ့အိမ်က အမွေကိစ္စဆိုလား မသိဘူး၊ သူ့အဖေက လွှတ်တာ၊ သူတို့ ညီအစ်ကို ဆိုင်တဲ့ အိမ်တလုံး ရောင်းဖို့ အကြောင်းကြားတာလို့တော့ ပြောတာပဲ”

“သူ့ကိစ္စ သူဟာသူ သွားပါစေပေါ့၊ ကိုဇော်က ဘာကိစ္စ လိုက်ရတာ လဲ။ ကိုဇော်က သိပ်ရှည်တာပဲ”

ဇော်မင်းအောင် မထိန်းနိုင်၊ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။
နောက်ဆုံးတော့ စကားက သည်နေရာပဲ ပြန်ရောက်လာပြီ။

“ကဲပါ . . .ရတနာ ရာ ကိုယ့်ကို ၊ စွတ်ဟောက်မနေပါနဲ့။ သွားမှာက တပတ်ထဲပါ။ ကိစ္စ ပြီးပြီးချင်း ပြန်လာမှာပေါ့”

“ဆရာက ခွင့်ပေးလား”

“ပေးတာပေါ့၊ ကိုယ့်မှာက ခွင့်တွေ တပုံကြီးပဲဟာ”

“ပုံပုံပေါ့၊ ရတနာဆို မပေးဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဟိုသွားဒီသွား ဗရုတ်ကျချင်တာနဲ့ ရုံးကိစ္စတွေ အပျက်မခံ နိုင်ဘူး ဆိုပြီး ဟောက်တောင် ဟောက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒါပေါ့၊ ရတနာက စိတ်ပုတ်တာကိုး၊ ဆရာက ဘယ်လောက် စိတ်သဘော ကောင်းလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောလိုက်တယ်၊ ဇော်မင်းအောင် မင်းကြိုက်သလောက် ခွင့်ယူတဲ့။ မိတ္ထီလာမှာ အိမ်ထောင်လေး ဘာလေးကျပြီးမှ ပြန်လာချင်လဲ ပြန်လာခဲ့တဲ့”

ရတနာ ထိုင်ရာမှ ထ, သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ခဲပျက်တုံးနှင့်
ဇော်မင်းအောင်ကို လှမ်းပေါက်သည်။

“သွား . . .သွား တသက်လုံး ပြန်မလာနဲ့၊ သိပ် စပ်မြင်ကတ်တာပဲ၊ မုန်းကို
မုန်းတယ်”

ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ရတနာကို ကြည့်၍ ဇော်မင်းအောင်
ရယ်သည်။

သူ့ဘေးမှ သူလို အရာရှိပေါက်စပင် ဖြစ်သော ကိုစိုးနိုင်က မျက်လုံးပြူး
နှုတ်ခမ်း မဲ့ပြသည်။ မလွယ်ဘူးနော် . . .ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

ရတနာနဲ့ကတော့ မလွယ် . . .



“ရော့”

ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ပစ်ချသံနှင့်အတူ သူ့ရှေ့စားပွဲ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့
ငါးမူးတန် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသည့် အထုပ်တထုပ်ကျလာ၏ ။

ဇော်မင်းအောင် တအံ့တသြ မော့ကြည့်သည်။ မျက်စောင်းဓာတ်အား
သန်းတထောင် ဝပ်လောက်ဖြင့် ရတနာကို တွေ့သည်။

“ဟောဗျာ၊ ဒါတွေက ဘာတွေလဲ”

“ဘာကမလဲ၊ သူမနက်ဖြန် သွားယင် ကားပေါ်မှာ စားဖို့ပေါ့”

“ဘာ . . .ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်လာရတာ တဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ စားဖို့ပေါ့၊ မုန့်ဆိုတာ စားဖို့မှန်းတောင်
မသိတော့ဘူးလား”

ငေါတော့တော့ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ရတနာ ရန်ထောင်သည်။

မျက်စောင်းကတော့ အနားကို မပေးတော့။ နှုတ်ခမ်းကလည်း စူထားလိုက်သည်မှာ မြင်းမိုရ်တောင်ကပင် အရှုံးပေးရသည်။

“စားဖို့မှန်းတော့ သိတာပေါ့။ ရတနာ ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရှာပြီး ဝယ်လာရတာ လဲလို့ မေးတာ”

“စားစေချင်လို့ . . . စားစေချင်လို့။ အဲ့ဒီထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်။ အားအား ယားယားရှိ လျှောက် ဗရတ်ကျချင်တဲ့ လူမျိုးတွေ စားမိယင် တုံးကနဲ့ လဲသေသွားအောင်လို့”

ဇော်မင်းအောင် ပြုံးသည်။ သည်ကလေးမနှင့် စကားပြိုင် ပြောဖို့မသင့်ဟု ယူဆသည်။ တော်ကြာ ဒေါပွပွနှင့် စားပွဲပေါ်က မျဉ်းလုံးနှင့် ကောက်မရိုက်ဟု မည်သူမျှ အာမ မခံနိုင်။

သူ့ဆီမှာ ဘာတခွန်းမျှ ထွက်မလာတော့မှ ရတနာ ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် မျက်စောင်း ကြည့်ကိုတော့ မလျှော့၊ အပြီးတချက်မှ မပေါ်။

“အဲဒါပဲနော် . . .မှတ်ထား၊ နောက်ကို အဲလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ မသွားရဘူး၊ ဒါ နောက်ဆုံး အကြိမ်ပဲ ဖြစ်ပစေ”

ဇော်မင်းအောင် မျက်လုံးမှိတ်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါပဲ”

“ရုံးဆင်းယင် အိမ်လိုက်ဖို့”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဟင်း . . .ရုပ်ကိုက သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ”

ရုံးနေခင်းဆင်းချိန် ခဏလစ်၍ မုန့်သွားဝယ်ပြီး တခေါက်ပြန်လာပေးရာမှ သူငယ်မ သူ့အခန်း သူပြန်သည်။

ကိုစိုးနိုင်က စောစောကလိုပင် တခါ ပြန်လုပ်ပြပြန်၏။ ဇော်မင်းအောင်
ရယ်သည်။

အဟုတ်ရတနာတော့ တကယ့်ကို မလွယ်



တမြို့နယ်လုံး

မလိုင် ၅ ဝါအထူးအထွက်တိုးနယ်မြေ

မိတ္ထီလာမြို့နယ်

လမ်း၏ လက်ယာဘက်မှ အစိမ်းရောင် ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့်
မိတ္ထီလာမြို့နယ်တွင်း သို့ ဝင်ပြီဟု သိလိုက်သည်။

“မိတ္ထီလာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မှတ်သားစရာ လင်္ကာလေးတွေ ရှိတယ်ကွ၊
မင်းသိလား။”

သူရမောင် စကားကြောင့် ဇော်မင်းအောင် ပြုံးသည်။

တက္ကသိုလ်မှာ သမိုင်းအဓိကနှင့် အောင်သူချင်း ဖြစ်သော်လည်း သူက
စာဖတ်ဝါသနာ ပိုကြီးသူမို့ သူရမောင် ပညာစမ်းပြီဟု ဇော်မင်းအောင် သဘောကျစွာ
ပြုံးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါတော့ . . .လူကလေးတဲ့ ချော့စရာ၊ မိတ္ထီလာ ကန်တော်အောက်က
ဖားကောက်ခဲ့ပါ ဆိုတဲ့ ကဗျာပဲ ကြားဖူးတယ်၊ မင်းပြောတဲ့ မှတ်သားစရာတော့
တခုမှ မကြားဖူးဘူး။”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒါက ကလေးချော့ သီးချင်းပဲ၊ ငါ ပြောတာက ဒါမျိုး
မဟုတ်ဘူး။”

“မသိဘူး . . .ငါတော့ မကြားဖူးဘူး။”

“ငါပြောပြမယ်၊ မိတ္ထီလာနဲ့ ပတ်သက်ယင် ဒီကဗျာလေးကို မှတ်ထား။
ကြိုးကြာမသောက်၊ ရေမနောက် မပေါက်ရွှေ့ကြာ . . .မိတ္ထီလာ တဲ့”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

သူရမောင် ရယ်သည်။

“နေဦး . . . ငါ အခုမပြောသေးဘူး။ ဟိုရောက်မှ လက်တွေ့ပြပြီး ပြောမယ်”

“ဟာ . . . မင်းက အသားလွတ် အထာကိုင်ပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောတဲ့ထဲက တချို့ အချက်တွေ ကျတော့ ဟိုကျမှ တိတိကျကျ မင်း မြင်စေချင်လို့ပါ”

“ဘာထူးလဲကွ . . . ခုပြောထားပြီး ဟိုကျတော့ ပြတော့လဲ ပြီးတာပဲဟာ။ မင်းပြောမှာက ဗဟုသုတပဲဟာ။ မျက်လှည့်ပြတာမှ မဟုတ်ပဲ”

သူရမောင် သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ “အေးပါ . . . မျက်လှည့်ပြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောပြပါမယ်” ဟု လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဇော်မင်းအောင် ငြိမ်နားထောင် နေသဖြင့် သူက ဆက်၍ . . .

“အဲဒါ မိတ္ထီလာကန်ရဲ့ ထူးခြားချက်ကိုပြောတဲ့ လင်္ကာကွ။ ကြိုးကြာငှက်တွေ အဲဒီ ကန်ရေကို မသောက် ဖူးလို့ပြောတယ်။ တချို့ကတော့ ဒီကန်ကို တည်ခဲ့တဲ့ အနော်ရထာမင်းက ကန်ထဲမှာ ရေအမြင့်တိုင်းတဲ့ တိုင်စိုက်ပြီး၊ တိုင်ထိပ်မှာ ကြိုးကြာ ငှက်ရုပ်လေး ထူထားတယ်။ ကန်မှာ ရေဘယ်လောက် တက်တက် အဲဒီ ကြိုးကြာငှက် နှုတ်သီးထိရေ မရောက်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“နောက်ပြီးတော့ကော . . .”

“နောက်ပြီးတော့ ရေမနောက် . . . ၊ မိတ္ထီလာ ကန်မှာ တောင်ကန်နဲ့ မြောက်ကန်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ရေကတော့ တဆက်တည်းပဲ။ တံတားရဲ့ တောင်ဘက်ကို တောင်ကန်၊ မြောက်ဘက်ကို မြောက်ကန်လို့ခေါ်တာ။ အဲဒါ တောင်ကန်ကနေရေကြည်၊ မြောက်ကန်က ရေနောက်၊ မြောက်ကန်က ရေနောက်က တောင်ကန်ထဲကို စီးယင် ရေကြည်ပြီးမှ စီးတယ်။ ရေနောက်မ စီးဘူး”

“သွားယင်တွေ့မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ရေကြည် ရေနောက်ကတော့ ကြည့်လို့ရတယ်။ ကြိုးကြာရုပ်ကတော့ မရှိတော့ဘူး”

“နောက်တခုကကော”

“နောက်တခုက မပေါက်ရွှေကြားကန်ထဲမှာ ဘာကြာမှ မပေါက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ . . .ကန်ရဲ့ ထူးခြားချက် ပါဆိုမှ ဘယ်သိမလဲကွ။ ကန်ထဲမှာတော့ ကြာတပွင့်မှ မရှိဘူး။ ကြာပင်လဲ မရှိဘူး။ ဒါတော့ မျက်မြင်ပဲ”

သူရမောင် စကားအဆုံး ဇော်မင်းအောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်း . . .စိတ်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ အေးပေါ့၊ မိတ္ထီလာသားတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတတ်တယ် ဆိုတဲ့ တခြားထူးခြား ချက်ကော ရှိသေးလား”

ဇော်မင်းအောင် စကားကြောင့် သူရမောင် ရှုံ့သွားသည်။

“ဘာလဲ . . .မင်းက ငါ့ဖွီးနေတယ် ထင်လို့လား”

ဇော်မင်းအောင် ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး . . .မင်းပြောတာ မှန်မမှန် ဆိုတာကတော့ ဟိုရောက်ယင် သိမှာပဲပေါ့၊ တခြား ထူးခြားချက်များ ကျန်းသေးလားလို့ မေးတာပါ”

“တော်ပြီ ဟေ့ကောင်။ အစောကြီးထဲက ဒီအချိုးမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဟိုရောက်မှ ပြောပါမယ်လို့ ပြောတာ၊ ချီးတဲ့မှ မင်းပဲ အတင်း အဓမ္မပြောခိုင်းပြီး”

သူရမောင် ဒေါကန်သွားပုံကို ကြည့်၍ ဇော်မင်းအောင် ရယ်သည်။ ငါ့နောက်တာပါကွာဟု ပြောမည်ပြုဆဲ ကားက မိတ္ထီလာမြို့အတွင်း ဝင်လာပြီ ထင်သဖြင့် လမ်းဘေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သစ်ပင်များကြားမှ ရေကန်ကြီးတခုနှင့် ကန်စပ်ကားလမ်း ဘေးတွင် စည်ကားနေသော ထမင်းဆိုင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကန်တောင်

အောင်သပြေ ထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။

ခရီးတခုသွားလျှင် လမ်းဘေးမှ ဆိုင်းဘုတ်မှန်သမျှကို ဖတ်သွားတတ်သည့် သူ့အကျင့်အတိုင်း ဆိုင်းဘုတ်တခုကို အရဖတ်လိုက်သည်။

ကန်တောင် ဆိုသဖြင့် မိတ္ထီလာကန်၏ တောင်ဘက်အရပ် ဖြစ်မည်ဟု အလွယ်တကူ မှတ်ချက်ချသည်။ ထူးခြားသည် ဆိုသော ကန်၏ တပိုင်းတစကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စောစောက သူရမောင် ရွတ်ပြသော ကဗျာတပိုဒ်လေးကိုလည်း မရတရ ပြန်ဆိုကြည့်လိုက်သည်။

ဘာတဲ့ . . .

ကြိုးကြာမသောက်ရေမနောက် ဆိုပါလား။



“ရောက်ပြီနော် . . .”

ကန်ရေပြင်မြင်သည်ကို အကြောင်းပြ၍ ဇော်မင်းအောင်က မေးပြောပြောသည်။ သူရမောင်က ခေါင်းခါသည်။

“လိုပါသေးတယ်”

“ဟာ . . .မင်းကလဲ ဟိုမှာ ကန်တောင်လို့ ရေးထားတာပဲ၊ ကန်ရဲ့ တောင်ဘက် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

သူရမောင် ရယ်ယင်း ဖြေသည်။ နို့ . . . ဘာဖြစ်လို့ ကန်တောင်
ဖြစ်နေရတာ လဲဟု သူထပ်မေးသည်။

“အဲဒါ လူတော်တော်များများ မှားကြတယ်ကွ။ အမှန်သူ့မူလနာမည်က
ကန်တောင် မဟုတ်ဘူး။ ကန်ထောင်း၊ အဲဒီ ကန်ကို ကန်ထောင်းကန်။ ရွာကို
ကန်ထောင်းရွာ လို့ ခေါ်တယ်”

“ဘာလဲ . . . ကန်ထောင်း”

“ကန်ထောင်းဆိုတာ ပေါရာဏ ရှေးစကား လယ်သောက်ကန်လို့
ခေါ်တယ်။ အလောင်း စည်သူမင်း လက်ထက်မှာ ဒီဘက်ကလူတွေ
စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ဖို့ လွယ်သွားအောင် တမင်ထပ် တူးထားတဲ့ ကန်၊
ကာလရွေ့လျောလို့ ကန်တောင် ဖြစ်လာတာ”

သူရမောင် ပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေး၏ ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်
ကန်တောင်အရပ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး၊ မြင်ကွင်းထဲတွင် မိတ္ထီလာ ကန်ကြီးကို
ဆက်မမြင်ရတော့၍ ဖြစ်သည်။

မိတ္ထီလာ၏ စကားလုံးများကို အလွယ်အကူ အဓိပ္ပာယ် ပြန်၍ မရဟု သူ
သဘောပေါက် လိုက်၏ ။



သူရမောင်က ရောက်ပြီဟု ဆိုသဖြင့် မြင်းလည်း ဦးပိုင်းမှ နေ၍ ခုန်ဆင်းသည်။ သူ့နောက်တွင် ကပ်ထိုင်နေသော သူရမောင်က ချက်ချင်း မဆင်းသေးပဲ မြင်းလည်း ဆရာကို လက်တို့၍ . . .

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

မြင်းလည်းဆရာက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက် ဘာမှမထူးခြားသော တောင်းဟန်ဖြင့် ပြုံးကာ . .

“တယောက် တကျပ်ကျတယ် ဆရာ”

မြင်းလည်းဆရာ စကားအဆုံး ဇော်မင်းအောင်က အိတ်ထဲမှ ကျပ်တန်နှစ်ရွက် ထုတ်၍ ကမန်းကတန်း လှမ်းပေးသည်။ နေ နေ . . . ငါပေးမယ်ဟု ဆိုကာ သူရမောင်က လက်ကာ၍ အိတ်ထဲမှ ငါးကျပ်တန် စက္ကူ အသစ်ကျပ်ချွတ် ကလေးကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ ကိုသူရမောင်ကလဲ၊ ကျွန်တော် ပေးမှာပေါ့”

သူရမောင် နှင့် ဇော်မင်းအောင်တို့ နှစ်ယောက် လှပေးနေဆဲ မြင်းလည်းနောက်မှ စက်ဘီးဖြင့် ကပ်လိုက်လာသည့် ရွှေအိုးက ဖြတ်ပြီး နှစ်ကျပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီကယူ . . . အစ်ကို၊ သူတို့က ဧည့်သည်တွေ။ သူတို့ဆီက မယူပါနဲ့”

ရွှေအိုးစကားကြောင့် မြင်းလည်းဆရာက ဇော်မင်းအောင်နှင့် သူရမောင် တို့ထံမှ မယူတော့ပဲ ရွှေအိုးပေးသည့် ကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကို လှမ်းယူသည်။

ရွှေအိုးက အထုပ်အပိုး ကိုယ်စီနှင့် ရပ်နေသော သူတို့ နှစ်ယောက်ဘေးတွင် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်း၍ ယှဉ်ရပ်လိုက်သည်။

“လာ . . .အစ်ကို၊ ဒီဘက်ကနေ သွားရမှာ”

မြေနီလမ်းပေါ်မှနေ၍ သွယ်ထွက်သွားသော လမ်းချိုးလေးဘက်
လက်ညွှန်၍ ပြောသည်။

ဇော်မင်းအောင်က သူရမောင်နား ကပ်၍ . . .

“ဟေ့ကောင် . . .မင်းတို့ဆီက မြင်းလှည်းက သက်သာလှချည်လား”

ရွှေအိုး ရယ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုရ၊ ဒါ ထုံးစံပါပဲ”

“ဟာ . . .ထုံးစံဆိုလဲ သက်သာတာပဲ။ ထုံးစံ မဟုတ်လဲ သက်သာတာပဲ
ကိုရွှေအိုးရာ။ ဘယ် . . .လာခဲ့တဲ့ ခရီးက နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ပဲဟာ”

သူက ပြောယင်းနှင့် မြင်းလှည်းစီး ခဲ့ရသော ခရီးကို စိတ်ဖြင့်
ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ မရှိဘူးဆိုလျှင်ပင် တမိုင်နီးပါး ရှိမည်။

ဒဂုံ - ထိလာကား ရပ်နေသည့်နေရာက မြို့တွင်းဆုတောင်း ပြည့်ဘုရား
အလွန် လမ်းညာဘက်ခြမ်း လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင် အနောက်ဘက်ရှိ ဂိတ်။
ထိုမှနေ၍ မြင်းလှည်းဖြင့် လမ်းမကြီး အတိုင်း အနောက်ဘက် ကိုက်နှစ်ရာလောက်
စီးလိုက်သောအခါ မြို့လယ်တံတားကြီး ရောက်သည်။ တံတားကလည်း အတော်
ရှည်သည်။ ထိုမှ မြို့နယ် ကောင်စီရုံးနှင့် မြို့နယ် ကောင်စီရုံး၊ အလွန်မှ အလွန်မှ
အကျဉ်းထောင်ဘေး လမ်းအတိုင်း ကုန်းတက်ကြီး တက်ရသည်။ နောက်
ညာဘက်ကွေ့၍ ကန်ပတ်လမ်းဟု ခေါ်သော လမ်းအတိုင်း ကန်ကြီး
အနောက်ဘက်မှ ပတ်၍ သွားရသည်။

အတော်လေး သွားပြီးမှ ကန်ထဲသို့ သန်လျက်စွန်းကလေး
ချွန်းထွက်နေသော ရွှေအိုးတို့ နေသည့် ဗိုလ်ချောင် ကွက်သစ်ရောက်သည်။

“ဘာလဲ . . .မင်းက ရန်ကုန်က သုံးဘီး လေးဘီးလို့များ အောက်မေ့

နေလို့လား။ ဒါမိတ္ထီလာကွ။ ရန်ကုန်မဟုတ်ဘူး”

သူရမောင်က ဝင်ပြောသည်။ ဇော်မင်းအောင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

“ရန်ကုန်က သုံးဘီး လေးဘီးထွေ ဈေးကြီးတာက ဓာတ်ဆီရှားလို့ ထားပါတော့ကွာ . . . ၊ ငါက တခြားမြို့တွေက မြင်းလှည်း ဈေးနှုန်းတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပြီး အံ့သြနေလို့ပါ”

“တခြားမြို့က နှုန်းနဲ့ မတူဘူးလား”

“ဟာ . . . ဘယ်တူရမှာလဲ ကိုရွှေအိုးရ၊ မန္တလေး မှာ တုန်းက ဒီလောက်တောင် ဝေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘူတာ ကြီးကနေ ၇၄ လမ်းနဲ့ ၃၂ လမ်းတောင် ဘာမှ ဝေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ တဆယ် တပြားမှ မလျော့ဘူးဗျ”

ရွှေအိုး ဘာမှမပြောတော့ပဲ ရယ်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ လမ်းကြားအဝင်ဝ တဘက်တချက် ခြံဝင်းတခုကို ကျော်ပြီးသည်နှင့် လမ်းငယ်ဆုံး၍ ဝင်းကျယ် တခု အတွင်းသို့ ရောက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပဲ အစ်ကို”

“ဟာဗျာ . . . နေရာလေးက တယ်ကောင်းတာပဲ။ ကန်ဘေးတင်၊ ညနေဆို ကန်စပ်မှာ လမ်းလျှောက်လို့ ရလား”

“ရတာ ပေါ့၊ အစ်ကို ကြိုက်တဲ့အချိန်လျှောက်၊ ဘယ်သူမှ တားမယ့် လူ မရှိဘူး”

ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေးအေးကြောင့် တလမ်းလုံး အိုက်စပ်လာသည်များ အမောပြေ သွားသည်။ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း ဖမ်းစားလိုက်တာ ရေကန်ပြင်ကို စိတ်ဝင်စား နေရာမှ သူ့မျက်လုံးများကို အိမ်ဘက်သို့ ရွှေ့လိုက်သည်။

“အာတယ်ဟုတ်ပါလား”

စိတ်ထဲမှနေ၍ လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

အိမ်ခြေရင်း အဖီလေး တခုဘေးတွင် ထနောင်းပင် အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း လေးတပင်။ ထိုအပင် ၏ ခြေရင်း၌ ခုံတန်းလေး တခု၊ ထိုခုံတန်းလေးပေါ်တွင် စကားထိုင် ပြောနေကြသော အတွဲလေးတတွဲ

ကောင်မလေးက စကားပြောနေယင်း လက်ထဲတွင် ဆီးထုပ်လေး တထုပ် ကိုင်၍ စားနေရာမှ ကုန်သွားသော ပလတ်စတစ် အိတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးခဲ့ပြီဟု ရင်ထဲတွင် ထင်ထားခဲ့သော အတိတ်လေး တခုက ရုတ်တရက် လာရောက် ခြောက်လှန့်၏။

အတိတ်၏ ခြေရာလေးတခုကို မြင်ယောင်မိသည်။



အနော်ရထာ မင်းစောလည်း ငါကဲ့သောမင်းကို မခန့်မရည်း ကျင့်သည် မဟုတ်လော ဟူ၍ ကြီးစွာသော အမျက်တော် ရှိသောအားဖြင့် မျက်မှောင်ကြိုး ဖြင့်တည်း၍ အရိန္ဒမာလုံဖြင့် ထိုးတော်မူ၏။ ကျန်စစ်သားလည်း

စာအုပ်၏ ဖွင့်ထားသော စာမျက်နှာပေါ်ရှိ အလင်းရောင် ရုတ်တရက် မှိန်းသွားသည်။ ဝယ်သူရောက်ပြီ ဆိုသော အသိဖြင့် ဖတ်လက်စ စာကိုရပ်ကာ ခေါင်းမော့ လိုက်သည်။

“ဪ”

လွှတ်ကနဲ ထွက်သွားသော စကားသံဖြစ်သည်။ မှတ်မိနေ

သောမျက်နှာမို့ သူ့ဘက်က တမျိုး ဖြစ်သွားသော်လည်း ဝယ်သူကမူ သူ့ကို မှတ်မိပုံမရ။ သူ့အမူအရာ အပေါ် ဘာမျှ ဂရုပြုမိပုံ မရပဲ ဆိုင်မျက်နှာစာတွင် ခင်ထားသည့် သစ်သား လေးထောင့်ကွက် ခွက်ငယ်လေး များထဲမှ အချဉ်ထုပ်၊ ဆီးထုပ် ကလေးများကို တခုစီရွေးသည်။

ခင်ဝင်းဦး . . .စံရွှေမြင့် စသဖြင့် ဝယ်သူ ကောင်မလေး ကောက်ယူ လက်ပြောင်း ဆုပ်ကိုင်သော ဆီးထုပ်လေးများ စိတ်ဖြင့် မှတ်မိနေ၏ ။

“အားလုံး ခြောက်ထုပ်နော်”

ကောင်မလေးက ညာလက်ဖြင့် ရွေး၍ ဗယ်လက်ဖြင့်၊ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အချဉ်ထုပ်များကို ဖြန့်ပြသည်။ သူယောင်တောင် ပေါင်တောင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။

သည်တော့မှ ကောင်မလေးက အချဉ်ထုပ်များကို ပခုံးလွယ်မွေး ပွအိတ်ကလေးထဲ ထည့်သည်။ တဆက်တည်းပင် အိတ်ထဲမှ ကျပ်တန်နှစ်ရွက် ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ဆီ ကမ်းပေးသည်။

သူက ထိတ်ထိတ် ခုန်သောရင်ဖြင့် ကျပ်တန် လေးများကို လှမ်းယူသည်။

“ဖိုးသကြား မရှိဘူးလား”

ကောင်မလေးက မပွင့်တပွင့် လေသံဖြင့် မေးသည်။ သူ့နားထဲ သည်အတိုင်း ကြားလိုက်သဖြင့်

“ရှိတယ်၊ ဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့လေ၊ ဘုရားသွားမလို့လဲ”

“ဟင်”

ကောင်မလေးက သူ့စကားကို နားမလည်သလို ပြန်မေးသည်၊

“ဪဖိုးသကြား ရှိတယ်၊ ဘုရား သွားမလို့လို့ ပြောတာပါ”

“ ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ကျွန်တော် မေးတာ မိုးသကြား ဆီးထုပ်မေးတာ ”

ဟာ . . . ရှုပ်ကုန်ပြီဟု စိတ်ထဲကတွေးလိုက်၏ ။ မျက်နှာ တခုလုံး နွေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရှက်ရှက်ဖြင့် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟင့်အင်း . . . မိုးသကြား ကုန်နေတယ်၊ ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဖိုးသကြားလို့ ကြားတာနဲ့ ရောသွားလို့ပါ”

“ဖိုးသကြားက ဘာလဲ”

“ဖိုးသကြားက ကျွန်တော့် တူလေးပါ၊ အစ်ကို ချမ်းမင်းရဲ့သားလေ”

ကောင်မလေးက ခစ်ကနဲရယ်သည်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်လိုလူနဲ့ တွေ့နေရတာ လဲ မသိပါဘူး ဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်၍ . . .

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့၊ ကဲပါ . . . ပိုက်ဆံ အမ်းပါ။ ခင်ဗျားအစ်ကို ချမ်းမင်းလဲ မသိဘူး၊ ခင်ဗျားတူ ဖိုးသကြားလဲ မသိဘူး။ ခင်ဗျား လုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စ နောက်ကျတော့မယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ၊ ပိုက်ဆံအမ်းဖို့ မေ့သွားလို့”

ရှက်ရှက်နှင့် ပြောမိပြောရာပြော . . . လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်နေမိသော ဇော်မင်းအောင် ကပျာကယာ ပိုက်ဆံအကြွ ငါးမူးနှိုက်၍ ပေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေး၏ လက်ထိပ် ဖျားလေးနှင့် အထိကြောင့် ရင်ဝတွင် ဒိန်းကနဲ ကျယ်လောင်သော အသံကြီး တခု မြည်ဟည်းသည်။

အကျ..အပြာ၊ လုံချည်အပြာ ဝတ်ထားပြီး စကားပြောလျှင် ယောကျ်ားလေးလို ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်နှင့် ပြောတတ်သည့် ဝယ်သူ ကောင်မလေးတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို သူကမ်းပေးသော ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ဆိုင်ရှေ့မှ ပြန်ထွက် သွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မေးခွန်းတခု ပေါ်လာ၏။

“ဒီကောင်မလေး ဒီကို ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်”



“ဟေ့ကောင် . . . ဘာတွေ ထိုင်ပြီး ဆွေးနေတာလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဘာလဲ
ကျန်ရစ်သူလေးကို သတိရနေပြီးလား။”

ရုတ်တရက် ပခုံးပုတ်ပြီး မေးလိုက်သော သူရမောင် အသံကြောင့်
တွေးလက်စများ ပျောက်သွားသည်။ သူရမောင်ကို မကြည်မလင် ပြန်ကြည့်၍ . . .

“ဟာ . . . နိမိတ်မရှိ နာမာမရှိ။ ဘယ်က ကျန်ရစ်သူလဲကွ၊
ကျန်ရစ်သူဆိုတာ သေမှသုံးတာ”

သူ့စကားကို သူရမောင်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါပြောတာက ရတနာကို လွမ်းနေလို့လားလို့
မေးတာပါ၊ မင်းကလဲ အလကားနေယင်း သေမှာ ကြောက်နေပြန်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူရမောင်က သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟိုက်ဘက် နည်းနည်းတိုး၊ ငါလဲ မှီချင်တယ်”

ဇော်မင်းအောင် ထနောင်းပင် ပင်စည်ကို မှီနေရာမှ ညာဘက်နည်းနည်း
ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ လက်ဖြင့် တဖက်သာသာ ရှိသော ပင်စည်ကြောင့် နှစ်ယောက်
ကောင်းကောင်း မှီလို့ရ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ဝင်းရှေ့ဘက် ကန်ရေပြင်ကို ကျော်လွှားလာသော
လေအေးအေးက ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လိုက်သည်။ သူတို့ ထိုင်နေသော
ထနောင်းပင်ရင်း ခုံတန်းလေး အောက်ဘက်မှ ပလတ်စတစ်အိတ် ဆီးထုပ်ခွံ

လေးများ လေဖြင့်လွင့်၍ ပါသွားသည်။

ဇော်မင်းအောင် ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်ကို သူရမောင်
မြင်သွားပြီး ဆီးထုပ်ခွံ များကိုပါ လှမ်းကြည့်သည်။

သူရမောင် ထံမှ ရယ်သံ ကြားလိုက်ရပြန်၏ ။

“ဪ . . .မင်းက ဒါလေးတွေနဲ့ ဖီလင်ဝနေတာကိုး” သူဘာမှ
ပြန်မပြောဖြစ်။

